

## РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 декември 1962 година \*

По съединени дела 2 и 3-62, отправени от:

### **Комисията на Европейската икономическа общност,**

за която се явява г-н Hubert Ehring, правен съветник на европейските изпълнителни власти, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Henri Manzanarès, секретар на Правната служба на европейските изпълнителни власти, 2, place de Metz,

ищец,

срещу

#### **1) Великото херцогство Люксембург (дело 2-62),**

за което се явява г-н Jean Rettel, помощник правен съветник в Министерство на външните работи, в качеството на представител със съдебен адрес в Люксембург в Министерство на външните работи, 5, rue Notre-Dame,

#### **2) Кралство Белгия (дело 3-62),**

за което се явява г-н заместник министър-председателя, министър на външните работи,

посочил като представител г-н Jacques Karelle, директор в Министерство на външните работи и външната търговия,

подпомаган от адв. Marcel Verschelden, адвокат в cour d'appel, Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург в Посолството на Белгия, 9, boulevard du Prince-Henri,

ответници,

с предмет оспорване законосъобразността на:

1. Увеличения на специалното мито, събирано от Белгия и Люксембург, във връзка с издаването на лицензии за внос на меденки;
2. Разширяване обхвата на посоченото по-горе мито за продукти, подобни на меденки по позиция № 19.08 от Общата митническа тарифа;

поради въвеждането им след 1 януари 1958 г.,

СЪДЪТ,

---

\* Език на производството то: френски.

в състав: г-н А. М. Donner, председател, г-н L. Delvaux и г-н R. Rossi (председатели на състав), г-н O. Riese, г-н Ch. L. Hammes, г-н A. Trabucchi и г-н R. Lecourt (докладчик), съдии

генерален адвокат: г-н K. Roemer,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

## Решение

### По допустимостта

С искането си за обявяване на недопустимостта на иска ответниците твърдят, че Комисията е възпрепятствувала уреждането на спорното положение, като неправомерно е изискала прекратяване на критикуваните мерки преди да се е произнесла по исканията за дерогация, предявени на основание член 226 от Договора, както и на Регламент, приет от Съвета на министрите на 4 април 1962 г., съгласно член 235;

Чрез „злоупотреба с власт и прекалено строго придържане към буквата на закона” и без да се е произнесла спешно по исканията, както е била задължена да направи, Комисията е загубила правото си да търси отговорност от ответниците за нарушение на Договора;

Комисията, задължена по силата на член 155 да осигурява прилагането на разпоредбите на Договора, не може да бъде лишена от правото да упражнява основно си правомощие, което се извежда за нея от текста на член 169, да осигури спазването на Договора;

Ако би било възможно с искане за отстраняване на нередностите да се предотврати прилагането на член 169, този член би загубил цялата си ефикасност;

Искане за дерогиране от общите норми на Договора, внесено, освен това, прекалено късно в конкретния случай, не може да доведе до узаконяване на едностранни мерки, предприети в противоречие с посочените по-горе норми и следователно не може да узакони с обратна сила, първоначалното нарушение;

Процедурите за дерогация, прилагани по настоящото дело, чийто резултат зависи от становището на Комисията, различни по своята природа и своите последици от процедурата за предупреждение, с която разполага Комисията по силата на член 169, не биха могли по никакъв начин да попречат посочената по-горе процедура;

Без да е необходимо да се разглежда дали евентуална злоупотреба, от страна на Комисията, с нейните права може да я лиши от всички средства, с които

разполага съгласно член 169, достатъчно е да се установи, че в конкретния случай не са предявени доказателства от страните за подобна злоупотреба.

От устната фаза на производство следва, че ответниците са пропуснали да представят на Комисията подробностите, необходими за произнасянето по техните искания;

Освен това, евентуална грешка на Комисията, чието установяване подлежи на отделен спор, не би засегнала с нищо иска за нарушение на Договора, насочен срещу решенията, които все още са в сила към днешна дата, и чиято законност Съдът е задължен да изследва;

Следователно исковете трябва да бъдат обявени за допустими.

### **По съществуващото на спора**

Исковите се насочени към установяване на незаконосъобразността на увеличаването на специалното мито върху вноса на меденките, наложена след влизането в сила на Договора и разширяването обхвата на същата такса и по отношение на други подобни продукти, считана за такса с равностоеен на мито ефект, забранена от членове 9 и 12.

#### *1. ОТНОСНО ТАКСАТА С РАВНОСТОЕЕН НА МИТО ЕФЕКТ*

По смисъла на член 9 Общността се основава на митнически съюз, основан на забраната на митата и на всички „такси с равностоеен ефект“;

По смисъла на член 12 е забранено въвеждането на „нови мита върху вноса... или на такси с равностоеен ефект“ и увеличаване на тези, които вече са в сила;

Мястото на тези членове в началото на частта, посветена на „Основи на Общността“, на член 9 в самото начало на дял I „Свободно движение на стоки“, на член 12 – в началото на раздела, посветен на „премахване на митата“, е достатъчно да подчертае съществената роля на така въведените забрани;

Силата на тези забрани е такава, че с цел да се избегне нарушаването им с различни митнически или фискални практики, Договорът е искал да предотврати всякаква евентуална грешка в тяхното прилагане;

Уточнено е (член 17), че забраните по член 9 се прилагат и за митата с фискален характер;

Член 95, който се намира и в частта от Договора, посветена на „Политики на Общността“, и в главата „Данъчни разпоредби“, има за цел да запълни празнотите, които една фискална процедура би могла да открие в предписаните забрани;

Тази загриженост е стигнала дотам, че да забрани на една държава да наложи по-тежко данъчно облагане на продуктите от други държави-членки, отколкото

нейните собствени, или да обложи продуктите на тези държави с вътрешни данъци, които са в състояние „да защитят” косвено националното производство;

Следователно от яснотата, категоричността и неограничения обхват на членове 9 и 12, от логиката на техните разпоредби и от Договора като цяло е ясно, че забраната за въвеждане на нови мита, свързана с принципите на свободното движение на стоки, представлява основно правило и следователно всяко евентуално изключение, и то тълкувано стеснително, трябва да бъде ясно установено;

Понятието „такса с равностоен ефект”, без да бъде изключение от общото правило за забрана на митата, се явява, обратно, нейно необходимо допълнение, което позволява да се придаде ефикасност на тази забрана;

Този израз, неизменно свързан с понятието „мита”, показва намерението да се забраняват не само мерките, които очевидно приемат формата на традиционно мито, но и всички мерки, които, представяни под други наименования или въведени чрез други процедури, биха довели до същите дискриминационни или протекционистични резултати, както и митата;

За да се признае на една такса ефект, равностоен на мито, е важно този ефект да се разгледа от гледна точка на целите, които си поставя Договорът, по-конкретно в частта, дяла и главата, които съдържат членове 9 и 12, т.е. по отношение на свободното движение на стоки, и още по-общо, на целите на член 3, насочен към гарантиране ненарушаването на конкуренцията;

Следователно, важно е да се разбере дали всички ефекти на митата са налице или само някои от тях или дали, успоредно с тези ефекти, са търсени други основни или допълнителни цели, тъй като таксата накърнява посочените по-горе цели на Договора и е резултат не от процедура на Общността, а от едностранно решение;

Предвид всичко изложено следва, че по смисъла на членове 9 и 12 таксата с равностоен ефект може да бъде разглеждана, независимо от нейното название и нейното прилагане, като едностранно налагано мито, или в момента на вноса, или впоследствие, която, засягайки конкретно продукт, внесен от държава-членка, като изключва сходния национален продукт, има, като променя неговата цена, същият резултат върху свободното движение на стоки, като мито.

## *2. ПРИЛОЖЕНИЕ ПО НАСТОЯЩОТО ДЕЛО*

Митото върху меденките, въведено от Белгия с Кралски указ от 16 август 1957 г. и в Люксембург с Указ на Великия херцог от 20 август 1957 г., представлява „специално мито върху вноса”, „събирано при издаването на лицензии за внос”;

Законосъобразността на това мито, наложено след подписване на Договора, но преди влизането му в сила, не може да бъде поставена под съмнение;

От друга страна под съмнение могат да бъдат поставени увеличението на това мито след 1 януари 1958 г., както и разширяването на обхвата на упоменатото

по горе мито върху подобни на меденките продукти от позиция № 19.08 от Общата митническа тарифа, съответно с постановления от 24 и 27 февруари 1960 г. за двете страни;

Едностранно определени след влизането в сила на Договора, тези увеличения на „специално мито”, събирано по време и по повод вноса на съответните продукти и засягащи единствено тях при техния внос, пораждаат презумпция за дискриминация и протекционизъм, които противоречат на основния принцип на свободно движение на стоки, който би бил нарушен от повсеместното прилагане на подобни практики;

Ответниците се противопоставят на тези твърдения, на основание член 95, параграф 1 от Договора, който позволява въвеждането на такова мито, ако то представлява насрещна престация на вътрешни такси, които засягат националното производство, за нуждите на една независима пазарна политика;

Те разглеждат спорното мито като резултат от поддържащата цена, установена в полза на националните производители на ръж съгласно дерогациите, предвидени в разпоредбите на Договора относно земеделието;

Въпреки това прилагането на член 95, с който започва глава 2 на част трета на Договора, озаглавена „Данъчни разпоредби”, не би могло да обхваща всички видове такси;

В настоящия случай спорното мито не се явява, нито по своята форма, нито по своята ясно определена икономическа цел, като данъчна разпоредба, която може да попадне в приложното поле на член 95;

Освен това, приложното поле на този член не би могло да бъде разширено така, че да позволи каквото и да било компенсиране между данъчна тежест, създадена по отношение на вносен продукт, и данъчна тежест от различно естество, например икономическа, която е наложена върху подобен вътрешен продукт;

Ако такова компенсиране би било позволено, всяка държава би могла, по силата на национален суверенитет, да компенсира по този начин най-разнообразните данъчни тежести, засягащи който и да е продукт, и тази практика би открила непоправима празнота в принципите на Договора;

Въпреки че член 95, параграф 1, негласно допуска „данъчно облагане” на вносен продукт, то това е единствено и само доколкото същото това облагане засяга по подобен начин сходните национални продукти;

Освен това, уместно е да се отбележи, че в настоящия случай спорното мито има за цел не да изравни данъците, които биха обременили в неравна степен вътрешните и вносните продукти, а самите цени на тези продукти;

Ответниците всъщност са заявили, че спорната такса е имала за цел „да изравни цената на вноския продукт с цената на белгийския продукт” (писмената защита, стр. 19);

Те са изразили съмнение относно „съвместимостта с общия смисъл на Договора на възможността в общия пазар производителите от една страна да закупуват суровината по-евтино, отколкото производителите от друга държава-членка” (дуплика, стр. 29);

Този аргумент не е съобразен с принципа, според който дейността на Общността включва създаването на система, която гарантира, че конкуренцията в рамките на общия пазар не се нарушава (член 3, буква е));

Следователно приемането твърдението на ответниците би довело до абсурдно положение, което би било точно обратното на очакваното от Договора;

От член 38, параграф 2 следва, че дерогациите, допуснати в областта на селското стопанство, от нормите, предвидени за създаването на общия пазар, представляват изключителни мерки, които трябва да се тълкуват стеснително;

Предвид това те не могат да се разширят до такава степен, че изключението да се превърне в правило и голяма част от преработените продукти да се освободят от прилагането на Договора;

Следователно списъкът, включен в приложение II трябва, да се разглежда като ограничителен, като това се потвърждава от член 38, параграф 3, второ изречение;

Меденките не фигурират сред продуктите, изброени в приложение II и не са били добавени към този списък по процедура на Общността, предвидена в член 38, параграф 3;

С цел разрешаване на затрудненията, които могат да възникнат в определен икономически сектор, държавите-членки са поискали да бъдат въведени процедури на Общността, за да избегнат едностранната намеса на националните администрации;

В настоящия случай решенията относно увеличението на спорното мито и разширяването на неговия обхват, са били взети едностранно;

Предвид всичко изложено следва, че презумпцията за дискриминация и протекционизъм, повдигната срещу ответниците, не е била оборена;

Освен това до подаването на тяхното искане за възобновяване разглеждането на делото от 8 ноември 1962 г., те не са оспорили, че тяхната пазарна политика „има като резултат една косвена закрила” (белгийската пледоария, стр.21), като според тях тя е само допълнителна, а не основна последица от спорното мито;

В посоченото по-горе искане от 8 ноември 1962 г., като противоречи на тези твърдения, се признава, че специалните спорни мита „несъмнено представляват пречка пред свободното движение на стоки”;

На последно място, в писмото си от 27 ноември 1961 г., белгийското правителство, което, в своята дуплика (стр. 13), упреква Комисията в това, че е

„причина за продължаване на нарушението, което ответникът е показал, че иска да прекрати”, не е отрекъл, че „по своето естество едностранната мярка подлежи на критика”;

От изложените съображения трябва да се заключи, че „специалното мито върху вноса” за меденките, увеличено и с разширено приложно поле в Белгия и в Люксембург след влизането в сила на Договора, съдържа всички елементи на такса с равностоеен на мито ефект, предвидена в членове 9 и 12;

Следователно трябва да се постанови и отсъди, че решенията за увеличаване или разширяване на това мито, постановени след 1 януари 1958 г., представляват нарушение на Договора.

### **По съдебните разноси**

Ответниците, които са загубили делото, трябва, по силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, да бъдат осъдени да заплатят разноските;

По изложените съображения:

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша пледоариите на страните;

след като изслуша заключението на генералният адвокат;

като взе предвид членове 3, 9, 12, 17, 38, 95, 155, 169, 226 и 235 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности, и по-специално член 69, параграф 2,

Съдът,

като отхвърля всички други по-общи или противоположни заключения, реши:

**1. Искове 2 и 3-62, подадени от Комисията на Европейската икономическа общност срещу Великото херцогство Люксембург и Кралство Белгия, са допустими и основателни.**

**2. Увеличенията на специалното мито, определени от Люксембург и Белгия, по повод издаването на лицензии за внос на меденки, и разширяването обхвата на това мито по отношение на продукти, подобни на меденки от позиция № 19.08 от Общата митническа тарифа, въведени след 1 януари 1958 г., са в противоречие с Договора.**

**3) Осъжда ответниците да заплатят съдебните разноси.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 1962 година.

Подписи